

Luis Gámir, ex-ministre UCD i nou gerent dels populars

“Si el PP és autonomista, UV o Convergència no tindran raó de ser”

Ex-president del Club Siglo XXI fins que va decidir a Alacant el seu ingrés al PP, Luis Gámir Casares, ex-ministre i teòric del govern UCD amb Suárez i Calvo Sotelo, ha recomanat a Aznar la fórmula màgica per al triomf popular: més centrisme i, sobretot, més autonomisme.

És el nou responsable econòmic del PP. ¿Pensa responsabilitzar-se de les funcions de Rosendo Nazareno?

—Ja sóc membre de l'executiva nacional del partit i responsable de tots els temes econòmics, però no vaig tenir mai en UCD experiència en el finançament intern del partit. La meua funció en el PP serà paral·lela, idèntica, a la de Solchaga, i no a la del que s'encarrega de les finances internes a la seu de Ferraz. És tracta de ser coordinador de tota l'àrea econòmica, i el seu portaveu. Seran funcions externes, no plans per a les finances del PP.

—Va elaborar el document teòric fundacional d'UCD, i a més va ser-ne la veu cantant al Congrés, com a portaveu del seu grup parlamentari. Ara, li ha proposat a José María Aznar una ocupació més decidida del centre polític, però sobretot una reforma autonomista del PP. Una major sensibilitat nacionalista i regionalista. És una estratègia molt intel·ligent en regions polítiques on els conservadors ho tenen prou dur.

—El PP gallec s'ha declarat recentment nacionalista i centrista. Aquesta és la línia. En la mesura que el PP es dedique a intensificar no sols la seua imatge, sinó també la seua realitat nacionalista o autonomista, podrem obtenir fins a l'últim vot d'aquelles persones que se senten regionalistes o nacionalistes. Després ja es plantejarà la política postelectoral. La frontera d'ampliació del partit ha d'assumir-se per aquestes dues zones. Cap al vot ben ampli de centre, sí, però tornant-nos alhora profundament nacionalistes, regionalistes...

—Per substituir Convergència a Catalunya, que supleix molts aspectes del programa i dels continguts del PP, i, al País Valencià, el regionalisme de Vicent González Lizondo i d'Unió Valen-

ciana, opció que els socialistes temen més que al PP.

—Si UCD obtenia a Catalunya uns resultats prou bons. El PP, per tornar a obtenir aquells alts percentatges de la UCD a Catalunya, haurà de destacar molt bé dues de les seues grans diferències. La primera, que el PP és un partit fortament unit, amb un liderat molt clar. I en segon lloc, que haurà de ser més palpablement autonomista que la UCD.

—Quant a Unió Valenciana...

—Compartesc les opinions dels meus companys alacantins. Al conjunt de la Comunitat Valenciana l'opció triomfant serà la del PP o la del PSOE. Encara que Unió Valenciana obtinga un bon resultat a València, no serà mai la segona força de la Comunitat. A Castelló i a Alacant ni tan sols existeix. El PP va transformant-se en un partit de centre regionalista. Si som capaços d'això, els votants que mantenen preocupació autonomista veuran que els seus interessos es troben molt més reflectits en el PP, i que potser Convergència o Unió Valenciana no tenen raó de ser.

—Pujol sense espai i Lizondo igual. ¿I a Suárez quin fragment de l'electorat li deixen? És un gran amic seu.

—Encara que vaig ser més temps ministre amb Calvo Sotelo que amb Adolfo Suárez, vaig col·laborar molt amb ell des de distintes responsabilitats durant la transició. Encara no puc plantejar-me la hipòtesi excessivament futura que arribem a ser companys de files. Suárez continua fent una funció important en un segment determinat del centre. El que passa és que el CDS opta per aquesta fracció de vot centrista més o menys reduïda, però no es llança a ser una alternativa per governar el país. Per poder fer això fa falta tenir una gran sector de vots centristes. Mirem, si no, el PSOE. No va poder governar fins que no va obtenir vots de centre.

—¿Hi ha o no diferència entre les ac-

tuals tensions del PSOE i les que va tenir UCD?

—Són ben distintes. La història es repeteix, però amb certes i notables diferències. Ningú crea tensions en el PSOE des de fora, per la seua dreta o per la seua esquerra, amb intencions fragmentadores. I tampoc s'ha de sostenir sobre una crisi econòmica com la que nosaltres suportarem en la UCD. Una crisi que s'estenia per tot Europa i que va crear una demanda de canvi en tot el continent i per això es votava pertot arreu l'oposició de torn. Malgrat la bonança econòmica que hi ha al món des de 1985, tot i els problemes posteriors a la guerra del Golf que segurament seran solucionats durant el segon semestre d'enguany, i que no hi ha forces externes que hi creen excessives tensions, aquest partit té problemes realment importants.

—Sobretot, la seua difícil divisió.

—Sí. Dues fraccions entre les quals sembla que es troba l'oposició i el govern. Ara, no dic que el PSOE no puga superar aquest estat actual. El PSOE continuarà sent una força important, fins i tot com a principal grup de l'oposició. Una funció que ja va desenvolupar molt bé al seu moment. A l'electorat actual no li agrada per a candidat al govern un partit amb tantes tensions.

—UCD va governar dues vegades, malgrat la seua accelerada formació i la seua crisi permanent.

—No va ser la UCD la que va perdre contra el PSOE el 1982, foren unes restes del seu naufragi les que van ser derrotades pels socialistes. El grau de crisi que hi havia en l'UCD el 1977 o el 1979 era plenament suportable, assumible. No obstant això, el nivell que va mantenir el 1982 ja no ho era. Guanyaven eleccions amb aquelles crisis sostenibles, però amb la crisi de les legislatives de l'octubre del 1982 ja era impossible. La UCD ja és història, com Azàna o la República.

—Després de les explosives revela-

"El PP ha de guanyar els dos milions de vots que anaren d'UCD al PSOE".

PERFECTO

cions telefòniques de Txiqui Benegas, ¿veu possible fins i tot la divisió orgànica dels socialistes?

—La conversa telefònica va demostrar que hi ha una forta commoció interna. El partit de Ferraz i el partit de l'equip econòmic són els dos actuals partits socialistes. Ja no n'hi ha un només. I aquests dos partits es troben en una difícilíssima coalició. Cadascú té una base ben important. Un, la militància; l'altre, els ministeris econòmics. Tots dos tenen una sòlida estructura. El greu problema d'aquests dos partits, ex-coalitzats per governar en l'última època, és que representen dues filosofies econòmiques distintes, dues ideologies diferents. Un sector, de Ferraz, és clarament intervencionista, socialista tradicional, i l'altre, el de l'equip econòmic, socialdemòcrata liberal, més plenament identificat amb una política de lliure mercat.

—Aquestes dues estructures de poder —partit i grup parlamentari per un costat, i carteres econòmiques per l'altre—, tenien un àrbitre clar, el president del govern. ¿Pensa que a Felipe González se li esgota definitivament el paper equilibrador?

—Ara el que és preocupant és que una d'aquestes parts no deixa ja tan clar l'arbitratge total i absolut del president González. I aquest qüestionament fa més ineficaç la feina del govern. Però no es tracta d'una foto fixa, sinó d'una pel·lícula que arranca en part de l'últim congrés del PSOE i de les declaracions *in situ* de Solchaga, amb el seu sentiment públic de derrota. I més tard, amb la formació del nou govern, els incidents del cadastre, la polèmica de la vivenda o els dubtes interns sobre si sí o si no a la central nuclear extremenya de Valdecaballeros. En resum, tots es mouen i apareixen en la foto, però en fotos distintes. La família socialista es reparteix.

—El president González ha revelat que podria encapçalar un nou govern de coalició. El CDS també espera un buit complementari.

—La meua esperança és no arribar a grans coalicions. Si el PP és capaç de mantenir el seu actual espai polític i continuar desenvolupant-se naturalment cap al centre, cap a una massa important de la societat espanyola, ha de guanyar dos milions de votants del PSOE. Tots aquells votants que el 1982 voten UCD i

que després marxaren al PSOE. Fer política de centre i autonomista pot ser molt convincent contra un partit que ja va en regressió.

—Diego Such, Aznar i Fraga l'han seduït, perquè en la UCD era socialdemòcrata. Com Fernández Ordóñez i altres que decidiren provar fortuna política en el PSOE.

—La meua incorporació no és cap disfressa, cap canvi de jaqueta. Per ironies del destí i de la política, en diuen liberal de qui és responsable econòmic del PSOE, i té origen socialdemòcrata qui s'encarregarà d'aquesta àrea al PP. Fraga i el secretari general del partit, Álvarez Cascos, han fet, a més d'Aznar, moltes gestions i han sostingut moltes converses amb mi per facilitar la meua incorporació. El meu ingrés, però, no demostra sinó la meua anterior coherència amb aquest partit, ben abans de ser militant seu.

—Potser és que els dos partits convergeixen en moltes coses...

—... I que s'acosten i es creuen entre ells. I que hi ha un cert votant que pot trobar-se entre un i altre partit.

Ismael L. Belda